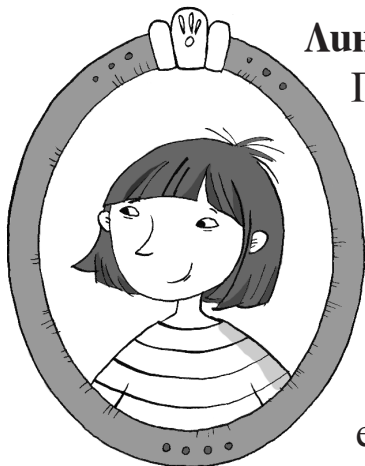

Катя Алвес

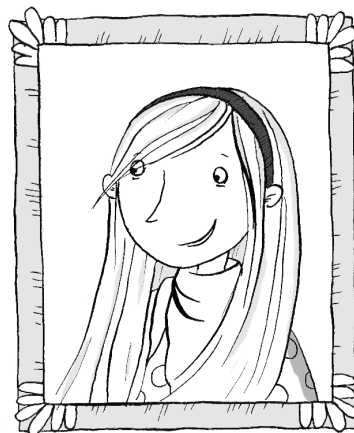
КЛУБЪТ На мърфините

Най-сладката тайфа на света

Лин не понася цигулки. Просто има алергия към тях, но въпреки това ужасно много свири на цигулка (няма как – майка ѝ настоява). Лин е срамежлива. Личи си, защото бързо се изчервява. Но пък винаги ѝ идват най-добрите идеи.

Миранда обича всичко, което е сладко, най-вече малинови бонбони. Освен това е много суетна и си има детегледачка. Миранда се интересува живо от всякаква мода, освен от балетна (но това е друга история).

Тамтам всъщност се казва Тамара и е доста гръзка. Прекрасно жонглира (понякога), ходи по въже (но досега няма голям успех) и мечтае да стане циркова артистка. Тя винаги има забавни идеи. Наистина!

Лулу е единствената от четирите, която обича да пише домашни и е ужасно добра по математика. Тя иска непременно да направи някакво страхотно откритие (това обаче никак не е лесно) и винаги и към всичко подхожда логично.

Катя Алвес

Родена е през 1961 г. в град Коимбра, Португалия. Упращнявала е различни професии – работила е в книжарница, в библиотека, била е редактор в радиото. Днес тя живее със семейството си в Цюрих и пише детски романи, повести, радиопиеси. Много обича португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер

Родена е през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. От малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си и цяла ферма с животни край езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала мъфини, които и до днес обича много.

Der Muffin-Club

Die süßeste Bande der Welt

Autor: Katja Alves

Illustrations: Elli Bruder

© 2013 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de

Through Anthea Agency

Клубът на мъфините

Най-сладката тайфа на света

© Издателство „Фют“, 2015, 2020, 2021

Илюстрации: Ели Брудер

Превод Милкана Клаус Делер

Редактор Екатерина Латева

ISBN: 978-619-199-047-4

Катя Алвес

Клубът На мъфините

Най-сладката тайфа на света

Издателство „Фют“

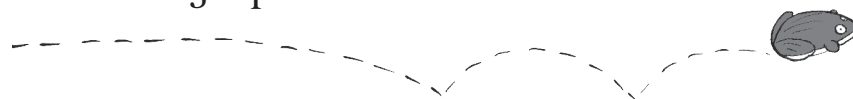
Как започна всичко...

Ако се чудите как да разделите седемнайсет бонбона между четири момичета, без тези момичета да се скарат, само ме попитайте.

Аз съм математически **гений**. Дори учителката ни по математика – госпожа Шнайдевинг, мисли така, а тя обикновено не е щедра на комплименти и ги пази само за себе си (точно както пази овесените бисквитки, които крие в чекмеджето си).

Във всеки случай мама и тате много се гордеят с мен заради математическите ми способности. Тате постоянно разправя на всички колко добре смятам. Особено на

клиентите си. Тате кара такси, а когато си таксиметров шофьор, всеки ден се срещаш с много хора, на които можеш да разказваш какво ли не. Например колко много строежи има в града (това всеки може и сам да го види, докато се вози в таксито, но тате въпреки това го разказва по време на всеки курс). Или пък че гъщеря му, като била едва четиригодишна, е върнала точното ресто на един клиент.

Обикновено не се возя в таксито на тате, но онзи път ми беше разрешено, защото бях болна от шарка, а мама беше отишла да види жилището, в което по-късно се пренесохме. Когато клиентът

на тате видя червените ми пъпки, веднага поиска да слезе още на следващия ъгъл. Затова и не ми се наложи да смятам много.

Мама не е като тате и не говори толкова много. Тя казва, че като фризьорка трябва преди всичко да умее да слуша. Преди мама имаше собствен фризьорски салон, но откакто се преместихме в Обердорф, работи вкъщи. Преместихме се точно преди четири месеца и пет дни. И живеем тук три месеца и четири дни по-дълго, отколкото

съществува
**Клубът На
мърфините.**

Сега се сещам, че забравих най-важното: казвам се Лулу. Всъщност името ми е Лусинда – точно като на онази прастара холивудска актриса с високия кок и лилавите сенки на очите. Много е **излагашо**... Затова ви моля да го забравите начаса!

А сега вече непременно трябва да разкажа за Клуба на мърфините и за това, как започна всичко.

10

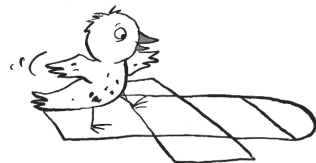
Училищният празник

Беше една съвсем обикновена понеделнишка сутрин в училище. Миранда рисуваше с флумастер зелени точки върху ноктите си, а Гюнтер се прозяваше, без да слага ръка пред устата си. Аз тъкмо се чудех гали вrabчетата в училищния двор могат да подскочат на един крак, когато госпожа Шнайдевинг каза, че има да ни **съобща нещо важно**.

Всички я погледнахме.

– Точно след четири седмици е училищният празник – обяви госпожа Шнайдевинг и продължи с ужасно милия си глас, тип „вие-всички-сте-добри-деца“. – Сигурна съм,

11

че имате цял куп интересни идеи как да участва класът ни.

Странно е, че учителите никога нямат собствени идеи. Винаги децата трябва да им помагат. Класът зашушука.

– Е? – попита госпожа Шнайдевинг.

– Кой има идея?

Никой не вдигна ръка.

Само Гюнтер.

– **Защо** ще има училищен празник? – попита той.

Гюнтер винаги пита, защото иска госпожата да напише в свидетелството

му, че е „много буден“. Така поне твърди Тамтам. Този път обаче госпожа Шнайдевинг не изглеждаше въодушевена от въпроса на Гюнтер.

– Защо ли? Защото всяка година има училищен празник – въздъхна тя.

Броях бавно наум от сто назад.

Аз, естествено, веднага се сетих

за нещо, но в никакъв случай не исках да ме смятат за **зубър**. А ако човек не иска да попадне в тази категория, е много важно да не вдига ръка прекалено рано. Деветдесет и седем, деветдесет и шест... деветдесет и три... деветдесет.

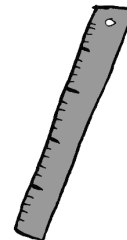
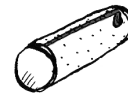
– Госпожо Шнайдевинг, имам един въпрос...

– Кажу, Миранда.

Докато аз броях, Миранда, естествено, ме изпревари!

– Ще има ли **модно ревю**? – попита тя с пискливия си гласец.

Миранда е най-голямата фръцла на света. Родителите ѝ са много богати. Толкова богати, че Миранда има собствена **детегледачка**, което основно задължение е да събира бонбонените обвивки от пода в стаята на Миранда. Това го зная

от Тамтам, а тя го знае от Лена,
която го е видяла с очите си.

Госпожа Шнайдевинг се поколеба.

– Не знам, Миранда... Модно
ревю имахме миналата година.
Но знаете ли какво, до петък
всеки от вас може да намисли
нещо и да го представи на
класа.

Не ми оставаше нищо друго,
освен да чакам до петък, за
да споделя идеята си, но дойде
голямото междучасие и стана
другояче.

– Имам **страхотна идея!**
– извика Тамтам. – А ти, Лулу?

Аз бях застанала до нея и
другите момичета и слушах
какво си говорят. Мълчах си и
не очаквах някой да ме попита
за моето хрумване.

– Ами... Ъъъ... Мислех си за
едно **гигантско микадо...**

– Какво е това? – примигна
Лин.

– Моята идея е по-добра! – извика
Тамтам, без да изчака да отговоря. –
Но няма да я издам на никого. Още
не! – тя се ухили до ушите.

– Моля те, кажи ни! – примоли се
Инес. – Хайде, кажи ни!

Повечето деца в училището
харесваха Тамтам, защото беше
нахакана. Но аз пък не исках мен да
ме смятат за глупава, затова отново
се опитах да обясня.

– Мисля, че идеята за гигантското
микадо никак не е лоша. Играехме
тази игра в старото ми училище, но
пръчиците не бяха по 15 сантиметра,

а по 145 сантиметра...

Представяте ли си? Беше страхотно! Трябваше да сме по двама, за да можем да ги вдигаме...

– **Скучно е!** – извика Инес. – Ела, Тамтам! Отиваме при катерушките.

И Инес бързо помъкна Тамтам навън. Лин, която стоеше до тях, погледна нерешително първо към мен, после към Тамтам и Инес. След това грабна калъфа с цигулката си и се втурна след тях.

Добре започна, няма що! Може би наистина ще е по-добре да измисля нещо друго вместо гигантското микаго. Но какво? Не ми хрумваше нищо по-забавно от него. Поне засега. Но това скоро щеше да се промени.

Розови къдрици и една нова идея

– Закъсня, Лулу... – измърмори мама и се обърна към мен с две фиби в устата. – Обядът ти е в днешната.

В кухнята цареше пълна бъркотия – навсякъде се търкаляха шишенца, спрейове, купички с остатъци от боя. Посред този **хаос** седеше порядъчно дебела госпожа – мадам Дюпон.

Всъщност тя се казва госпожа Шпекле, но откакто има приятел французин от Белфор, за когото иска да се омъжи, нарича себе си мадам Дюпон. Това го зная от мама. А мама го знае, защото мадам Дюпон говори само за това.

– О, шерì, гъщеря ти става все по-голяма! – възкликна мадам Дюпон.

(„Шерù“, между другото, е на френски и означава „мила“. Мадам Дюпон всяка седмица казва това изречение, макар че не е възможно да пораствам всяка седмица – така вече щях да съм великанка!)

Мадам Дюпон понечи да се обърне към мен.

– Момент, моля! – извика мама. – Не се движете!

Мадам Дюпон вдигна глава към мама, която гържеше една от нейните **розови къдрици**, и изквича.

– Ох, боли!

– Извинете! – притесни се мама.

– Мамо, да се сецаш случайно какво да предложи за училищния празник? – попитах аз колебливо. – Всеки от нас трябва да измисли нещо.

Не можех да чакам мама да приключи с къдриците на мадам Дюпон – това можеше да се проточи с часове.

– Какво ли не правят сега в училищата... – въздъхна клиентката.

– А ти, Лулу? Сигурно и ти искаш да станеш фризьорка като мама, а?

Поклатих глава.

– Предпочитам да стана математичка. Като никоя друг от семейството ми.

Мама се усмихна.

– Да, да, разбирам – закупа мадам Дюпон. – Какво ли няма в днешно време!

– Имаш ли някаква идея, мамо?

– Не сега, **съкровище** – изстена мама. – Като свърша, може да измислим нещо.

Аз се повъртях още малко, но полза нямаше. Накрая отидох в дневната и порових с вилницата в салатата от домати. Какво ли правят хората по тези училищни празници?

Реших да си запиша десет идеи и след това да ги зачерквам една по една, докато остане най-добрата. С учителя ми в старото училище винаги правехме така.

1. Състезание по смятане наум с числа до ~~20~~ 50.

2. Състезание по смятане наум с числа до 100.

Или нещо още по-вълнуващо:

3. Състезание по смятане наум с числа до 999.

Но не бях сигурна дали някой друг освен мен ще го намери за **забавно**. В моя клас смятането наум не беше особено популярно...

Така че продължих:

1. Гигантско микадо

Това обаче също не ставаше. Трябваше да измисля нещо, което да е страотно за всички. Нещо, което досега го е нямало, и което аз съм измислила!

(Това с микадото го беше измислила предишната ми учителка по физическо). Но може би можех да подобря идеята.

Записах си:

2. Гигантско микадо с опитомени гърмящи змии вместо с пръчици.

– Едва ли от зоопарка ще се съгласят да ти дадат петдесет гърмящи змии да си ги носиш вкъщи – викна майка ми от кухнята, когато споделих какво ми е хрумвало. Заради шума от сешоара трябваше да крещи. – Няма смисъл дори да се опитваш.

– Да, и при нас на всеки празник имаше сладкиш! – изкрещя на свой ред мадам Дюпон. Явно не беше чула майка заради шума. – **Шоколадов!** – продължи тя. – И досега ми е любим.

– И на мен – казах аз.

– Жалко, че винаги свършва много бързо! – извика мадам Дюпон.

Мама вече беше изключила сешоара, но мадам Дюпон още крещеше.

– Наистина, би могла да изпечеш сладкиш... – каза майка.

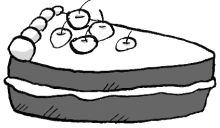
– Бих могла, но е банално и скучно... – измърморих аз.

– Точно така! Сладкиш! – грейна госпожа Дюпон. – При това такъв, който никога не свършва.

Това вече звучеше по-добре. Аз наострих уши.

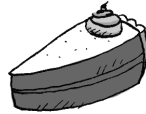
– Имате предвид сладкиш, който пораства пак, след като си изял парче от него?

– Ами... Всъщност... Чудя се дали може да се направи такова нещо – гаде на заден ход госпожа Дюпон.

Мама поклати глава и се разсмя, но на мен идеята за сладкиш, който пораства отново, ми хареса. А и си беше моя! Чудно е, че още никой не се е сетил за това. Но така е с наистина страхотните изобретения. Все някой трябва да е пръв. Извадих от етажерката най-дебелата готварска книга на татко. Може би там щях да намеря нещо.

– Торта с ананас, сладкиш с боровинки и кисело мляко, лимониви резанки... Нищо!

На страница 247 беше изобразен дебел готвач с бяла престилка, който сипваше от епруветка някакъв кафяв прах в купа за тесто. Изглеждаше интересно. Къде бях виждала такива епруветки?

Естествено! Сега си спомних. Изтичах в стаята си и издърпах един стол към гардероба. Най-отгоре върху него беше **комплектът по химия**, който тате ми подари за Коледа. Мама го прибра там, защото смяташе, че съм още малка за него. Което си беше така. На кутията пишеше: „За над 10 години“. А на десет щях да стана едва след **567** дни. Не можех да чакам толкова дълго!

